

med valutaen. Derimod gav både inflationsproblemet og pengepolitikken vanskeligheder. Såvel kreditstramningen som den høje rente havde stor betydning både for boligbyggeriet og for landbrugets investeringer, til dels også for byerhvervenes investeringer. Det hele hang sammen med, at efterspørgselspresset var for stærkt. Der var i produktionsforøgelsen i 1965 kun dækning for ca. 40 pct. af den indkomstforøgelse, som befolkningen havde fået.

Niels Westerby var meget betænkelig ved de fremsatte lovforslag, der sikkert ikke var tilstrækkelige til at løse problemerne. Der måtte yderligere foranstaltninger til, f. eks. en sukkerafgift, den af Henry Christensen foreslåede bundne opsparing, eller man kunne overveje at indføre pristalsregulering af punktafgifterne. En anden mulighed var at udbygge tillægspensionsordningen til at omfatte alle og med et dobbelt så stort beløb som den nugældende ATP.

De offentlige investeringer i uddannelse og forskning, trafik, hospitalsvæsen og plejehjem måtte ikke skæres ned, men også de private investeringer var vigtige og måtte ikke begrænses ved ændring af afskrivningsregler eller på anden måde. Det, der måtte beskæres, var det private forbrug, og de foreslåede afgifter var nødvendige, men ikke tilstrækkelige hertil.

Knud Hertling (Grøn) udtalte bekymring over, at Grønland i debatten havde været omtalt som et område, hvor der kunne spares på administrationen. Han så gerne gennemført de jævnt stigende investeringer i Grønland, som fremgik af økonomiministerens program over de offentlige investeringer frem til 1969-70, og derfor ville han også medvirke, når det drejede sig om at sikre penge til dækning af disse udgifter. Han var ikke glad for enkelthederne i regeringens forslag, og også de forslag om udgiftsdækning, der var fremkommet fra oppositionen, måtte prøves, men han ville gerne tilsige sin positive medvirken.

Finansministeren henviste til udtalelser fra OECD og fra Nationalbanken til støtte for, at den stramme finanspolitik burde fortsættes. Spørgsmålet om indkomstpolitik, som havde været nævnt i debatten, var regeringen velvilligt stemt overfor, men en indkomstpolitik kunne kun føres i kombination med en rigtig finanspolitik. Regeringen ønskede et bredt samarbejde om løsningen af de foreliggende problemer, men finansministeren måtte på forhånd stille sig tvivlende over for de udtalelser, der var faldet om, at statens udgifter sagtens kunne beskæres med 300 mill. kr. Den af Poul Møller anbefalede budgetteknik kunne ministeren nemt tilslutte sig. Det var netop sådan, statsbudgettet denne gang var udarbejdet. Henry Christensen havde foreslået en bunden opsparing, der skulle indsættes i pengeinstitutterne. Denne tanke burde naturligvis inddrages i overvejelserne, men det ville nok vise sig, at en sådan ordning ville være for vanskelig at administrere, og en bunden opsparing var måske i det hele taget ikke den principielt rigtige løsning på de aktuelle problemer.